

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การอุดมศึกษาของไทย เริ่มมาตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2411-2453) และได้มีวิวัฒนาการอย่างช้า ๆ แต่มั่นคง ต่อมาเมื่อรัฐได้เข้ามามีบทบาทอย่างสำคัญในการบริหารอุดมศึกษาจึงผลให้การศึกษาระดับนี้ขยายตัวอย่างรวดเร็วในระหว่างปี พ.ศ. 2503-2513 และในระยะเวลาดังกล่าวนี้เองได้มีการวิเคราะห์และอภิปรายร่วมกันในที่ประชุมสัมมนาหลายครั้ง หลายวาระ เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ หน้าที่ และความเป็นอิสระของระบบอุดมศึกษา ทั้งนี้เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ภายหลังจาก พ.ศ. 2513 ได้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญหลายอย่าง เช่น การขยายสถาบันอุดมศึกษา ไปยังส่วนภูมิภาค ทำให้มีสถานที่เล่าเรียนนอกนครหลวงมากขึ้น การประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน การจัดตั้งมหาวิทยาลัยเปิด การจัดตั้งทบวงมหาวิทยาลัย ตลอดจนการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยส่วนใหญ่ของประเทศ (สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2523:90)

การรับนิสิตเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ

ก่อนปี พ.ศ. 2505 มหาวิทยาลัยเป็นผู้จัดดำเนินการสอบเอง ผู้สมัครจะต้องจบชั้นประโยคมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า ข้อสอบคัดเลือกเข้าศึกษาจะแตกต่างกันออกไปตามคณะ และมีการสอบสัมภาษณ์ด้วย ในการคัดเลือกใช้คะแนนรวมเป็นเครื่องตัดสินผู้สอบได้คะแนนสูงจะได้รับพิจารณาให้เข้าศึกษา ในคณะที่สมัครไว้ ทั้งนี้ภายในจำนวนที่คณะจะรับไว้ได้

โดยทั่วไป ผู้สมัครจะสมัครสอบมากกว่าหนึ่ง มหาวิทยาลัยและเกินกว่าหนึ่งคณะเสมอ นักเรียนที่เรียนดีมักจะสอบเข้าได้หลายแห่ง แต่มีสิทธิ์เลือกเข้าเรียนได้เพียงแห่งเดียว จึงจำเป็นต้องสละสิทธิ์ที่สอบเข้าได้อื่น ๆ ด้วยเหตุนี้มหาวิทยาลัยซึ่งมีผู้สละสิทธิ์ไปจะต้องเรียกผู้ที่สอบได้ลำดับถัดไปเป็นครั้งที่สอง และบาง

ครั้งเป็นครั้งที่สามเข้าแทนที่ ในการเรียกผู้สอบได้เพิ่มเติมดังกล่าว เป็นปัญหาที่ยุ่งยากมากพอควร

เพื่อแก้ไขปัญหานี้ได้มีการ เสนอให้จัดการสอบคัดเลือกร่วมเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา และเริ่มในปีการศึกษา 2505-2506 โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ทำหน้าที่ประสานงานกับคณะกรรมการสอบรวม อันประกอบด้วยผู้แทนของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ผู้สมัครสอบมีสิทธิ์เลือกสมัครเข้าได้ 6 คณะ โดยเรียงลำดับคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยที่ตนประสงค์ ผู้สอบได้คะแนนสูงจะได้รับคัดเลือกเข้าในคณะวิชาที่ตนสมัครไว้ ซึ่งจะมีจำนวนเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนที่นั่ง ในแต่ละสถาบันอุดมศึกษาที่จะสามารถรับให้เข้าเรียนได้ ผู้สอบผ่านวิชาข้อเขียนได้จะต้องผ่านการสอบสัมภาษณ์ และ หรือการทดสอบที่เป็นข้อเขียนของแต่ละมหาวิทยาลัยอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นจะต้องได้รับการตรวจสอบคุณภาพอันเป็นขั้นสุดท้ายของการสอบคัดเลือก ภายหลังเมื่อได้มีการจัดตั้งทบวงมหาวิทยาลัยขึ้น ในปี พ.ศ.2515 การประสานงานในการสอบรวม จึงได้โอนไปเป็นหน้าที่ของหน่วยงานนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2516-2517 /

คุณสมบัติของผู้สมัครสอบ

โดยทั่วไปแล้วผู้สมัครจะต้องสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าแต่ในบางสาขาวิชาอาจได้รับการยกเว้น เช่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รับผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับต้น เข้าศึกษาในชั้นปีที่ 1 ผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงสามารถเข้าศึกษาต่อในชั้นปีที่สาม ในคณะที่มีหลักสูตร 4 ปี สำหรับสาขาวิชาการสอนทางวิศวกรรมศาสตร์ และอาชีวศึกษานั้น สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าจะรับผู้สมัครที่สำเร็จประกาศนียบัตรอาชีวศึกษาระดับสูง เข้าเรียนในชั้นปีที่สามของคณะที่มีหลักสูตร 4 ปี ส่วนสถาบันเทคโนโลยีการเกษตรรับผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาอาชีวศึกษาระดับสูงทางเกษตร หรือประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาการเกษตร หรือรับข้าราชการและลูกจ้างที่ได้รับอนุมัติจากหน่วยงานของตนเข้าศึกษา โดยต้องผ่านการสอบคัดเลือกจากสถาบันก่อน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2523:59-62)

หน้าที่ของมหาวิทยาลัย

1. การผลิตกำลังคน หน้าที่สำคัญอันหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษาได้แก่ การรับการคัดเลือก การฝึกอบรมกำลังคนตามความต้องการของสังคม หน้าที่การผลิตกำลังคนปรากฏไว้อย่างชัดเจนในพระราชบัญญัติของทุกมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษา ตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ.2497 ในมาตรา 4 ได้กำหนดหน้าที่ของมหาวิทยาลัยไว้ดังนี้

ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาและการวิจัย โดยมุ่งหมาย จะส่งเสริมวิชาการชั้นสูง วิชาชีพชั้นสูง และทะนุบำรุงวัฒนธรรมแห่งชาติ

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ระบุไว้ว่า การผลิตกำลังคนเป็นหน้าที่ โดยตรงของสถาบันอุดมศึกษา

2. การพัฒนาบุคคล หน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาในการส่งเสริมและพัฒนาบุคคลอยู่ในความหมายของคำว่า " การศึกษา " ที่สถาบันแต่ละแห่งได้กำหนดไว้ แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวด 3 ข้อ 33 กำหนดไว้ว่า " การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มุ่งพัฒนาความเจริญงอกงามทางสติปัญญาและความคิดเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ มุ่งสร้างสรรค์กำลังคนในระดับวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง เพื่อพัฒนาประเทศ และมุ่งพัฒนาคนให้เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม มีความรู้ และความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรมเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอันมีคุณค่า แก่บุคคล สังคมและประเทศชาติ "

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยระบุวัตถุประสงค์การพัฒนาบุคคลไว้ดังนี้

" ฝึกฝนอบรมปัญญาชนให้มีความรับผิดชอบต่อนตนเอง มีความกระตือรือร้นต่อวิชาการ มีความคิดริเริ่ม พินิจพิเคราะห์ ความรอบคอบ ความรับผิดชอบ การเห็นการณ์ไกล มีศีลธรรมและเสียสละต่อสังคม "

(Chulalongkorn University 1973:13)

3. ความเจริญก้าวหน้าและการเผยแพร่ความรู้ เนื่องด้วยพระราชบัญญัติของแต่ละสถาบันอุดมศึกษาได้ระบุนำหน้าที่การวิจัยไว้ ดังนั้นจึงได้มีการจัดตั้งสถาบันวิจัยขึ้นเพื่อดำเนินการนี้ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2, 3 และ 4 ได้ระบุว่ารัฐจะสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการวิจัยในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นไปตามที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2492 สำหรับแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวด 2 ข้อ 25 กล่าวไว้ว่า " รัฐพึงส่งเสริมการทดลองและการวิจัยทางการศึกษาเพื่อจะได้นำผลไปใช้ในการปรับปรุงการศึกษาให้เหมาะสมอยู่เสมอ " จากข้อความเหล่านี้ทำให้เห็นได้ชัดว่าการเพิ่มพูนความก้าวหน้าทางความรู้เป็นหน้าที่อย่างชัดเจนของสถาบันอุดมศึกษา

4. การให้บริการแก่สังคม คำว่า "การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม" เริ่มปรากฏเป็นครั้งแรกในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2517 ส่วนมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ที่ประกาศใช้ก่อนปี 2517 มิได้ระบุหน้าที่นี้ไว้ชัดเจน อย่างไรก็ตาม มหาวิทยาลัยได้รับงานบริการสังคมไว้เป็นหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัยมาช้านานแล้ว และนโยบายข้อหนึ่งของการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ระยะที่ 4 ได้กำหนดไว้ว่า "ส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาได้ดำเนินการกิจในด้านการสอน การวิจัย ค้นคว้า แต่งตำรา การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และ การทำนุบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรมให้มากยิ่งขึ้น"

5. การทำนุบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรม การทำนุบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรม เป็นหน้าที่อีกประการหนึ่งที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย คำว่า "ทำนุบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรม" นั้น ได้ระบุไว้เป็นครั้งแรกในพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2486 หลังจากนั้น หุกุมมหาวิทยาลัยก็ได้ระบุหน้าที่นี้ไว้ในพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยด้วย ยกเว้นสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เพียงแห่งเดียว

จากที่ได้ศึกษามาแล้วพอสรุปได้ว่าหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ประกอบไปด้วย การสอน การวิจัย การค้นคว้า การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรม (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) 2517 : 5)

การศึกษาในคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนกวิชาครุศาสตร์ได้ยกฐานะขึ้นเป็นคณะ โดยพระราชกฤษฎีกาเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2500 นับเป็นคณะที่ 7 ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในระยะเริ่มแรกคณะครุศาสตร์ ได้แบ่งแผนกวิชาออกเป็น 4 แผนก คือ

1. แผนกวิชาสารพัดศึกษา
2. แผนกวิชาประถมศึกษา
3. แผนกวิชามัธยมศึกษา
4. แผนกวิชาวิจัยการศึกษา

และต่อมาจนถึงปัจจุบันคณะได้เพิ่มแผนกวิชาขึ้นอีก 7 แผนกได้แก่

5. แผนกวิชาพลศึกษา
6. แผนกวิชาจิตวิทยา
7. แผนกวิชาบริหารการศึกษา
8. แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา
9. แผนกวิชาพยาบาลศึกษา
10. แผนกวิชาศิลปศึกษา
11. แผนกวิชาอุดมศึกษา

ตามพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2522 เปลี่ยนแผนกวิชาเป็นภาควิชา คณะครุศาสตร์ จึงมีภาควิชาทั้งหมด 11 ภาควิชา (คุณหญิงขุนทรัพย์ นพวงศ์ ๓ ยุทธยา 2525 : 12)

คณะครุศาสตร์ มีจุดมุ่งหมายที่เป็นหลักในการผลิตบัณฑิตทางครุศาสตร์ คือ การปลูกฝังให้บัณฑิตสมบุรณ์ด้วย "ความเรียงปัญญาและคุณธรรม" กล่าวคือ ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ในสรรพวิทยาการที่จะอำนวยประโยชน์แก่การดำเนินชีวิต มีความรู้ซึ่งในศาสตร์สาขาที่จะถ่ายทอดและวิจัย มีความสามารถใช้ภาษาและสัญลักษณ์เป็นสื่อแสดงความรู้ ความคิด มีความสามารถแปลความคิดออกเป็นการกระทำ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความใฝ่รู้อยู่เสมอ รู้จักรับผิดชอบ ไตร่ตรองด้วยหลักอย่างมีเหตุผลก่อนตัดสินใจ ศรัทธาต่อวิชาชีพ และยึดมั่นในจรรยาครู (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รายงานประจำปี 2526:2)

การสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ ปีการศึกษา 2521 และ 2522

ในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา 2521 และ 2522 แบ่งกลุ่มวิชาสอบเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. จ.พ. 8 คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาประถมและมัธยมศึกษา (วิทย์)
หมายถึง สาขาวิชาใด ๆ ที่เป็นสายวิทยาศาสตร์
2. จ.พ. 9 คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาประถมและมัธยมศึกษา (ศิลป์)
หมายถึง สาขาวิชาใด ๆ ที่เป็นสายศิลปะ
3. จ.พ. 10 คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาพลศึกษา
4. จ.พ. 11 คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศึกษา
5. จ.พ. 12 คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาดนตรีศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ซึ่งแต่ละสาขาวิชาต้องสอบคัดเลือกด้วยวิชาต่าง ๆ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงวิชาสอบคัดเลือกแต่ละสาขาวิชา

สาขาวิชา วิชาสอบคัดเลือก	จ.พ.8	จ.พ.9	จ.พ. 10	จ.พ. 11	จ.พ. 12
ภาษาอังกฤษ กข.	✓	✓		✓	✓
ภาษาไทย ก.	✓	✓	✓	✓	✓
ชีววิทยา			✓		
สังคมศึกษา ก.		✓			
คณิตศาสตร์ ก.	✓				
วิทยาศาสตร์ทั่วไป			✓	✓	✓
ทดสอบสมรรถภาพทางกาย			✓		
วิชาเฉพาะ				✓	✓
วิชาเลือก	ชีววิทยา ฟิสิกส์เคมี	สังคมศึกษา กข. ภาษาไทย กข. คณิตศาสตร์ ก. ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน			

หมายเหตุ เครื่องหมาย ✓ หมายถึง วิชาที่จะต้องสอบและวิชาเลือกหมายถึง ให้เลือกสอบวิชาใดวิชาหนึ่งที่กำหนดให้

(การสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2521:36-37)

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการทำนายผลการ ศึกษาในประเทศไทย

สงม ลักษณะ (2509 : 109) ทำการวิจัยเกี่ยวกับนักเรียนฝึกหัดครู ชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา โดยใช้คะแนนเฉลี่ยสะสม 5 ภาคเรียนแรกเป็นเกณฑ์ พบว่าแบบสอบคัดเลือกประเภทวัดผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สมสมัย พิทักษ์ (2512 : 75-76) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมของภาคเรียนที่ 1 และ 2 ในปีการศึกษา 2512 ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูส่วนกลาง เป็นเกณฑ์ คะแนนแบบสอบวัดความถนัดทางการเรียน และคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการเป็นตัวพยากรณ์ พบว่า นักเรียนในสถาบันการศึกษาทุกแห่งมีความถนัดทางการเรียนใกล้เคียงกันมาก และค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแบบสอบคัดเลือก กับตัวเกณฑ์เท่ากับ .3708 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

นิภา เมธชาวิชัย (2515 : 100) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการ และผลการสอบคัดเลือกวิชาเอก กับ ความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน พบว่า แบบทดสอบคัดเลือกวิชาเอกส่วนใหญ่ ทำนายความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษามบางสาขาวิชาได้มากกว่าแบบทดสอบทางวิชาการทั้ง 5 ฉบับ และพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบคัดเลือกแต่ละฉบับกับเกณฑ์ มีค่าค่อนข้างต่ำ ตั้งแต่ $-.5333$ ถึง $.6168$ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของแบบทดสอบคัดเลือกทั้งหมด กับ เกณฑ์ มีพิสัยตั้งแต่ $-.0877$ ถึง $.5366$

ระวีวรรณ พันธุ์พานิช (2515 : 32-34) ใ้ศึกษาการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติ โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายและแบบทดสอบทางทักษะ ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายและแบบทดสอบทางทักษะกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตชาย มีค่าเป็น $.4625$ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ฤกษ์ดี จินตสนธิ (2515 : 32) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบ คัดเลือกและคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี รุ่นที่ 2 ในวิทยาลัย วิชาการศึกษา พิษณุโลก พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.) และคะแนนแบบทดสอบคัดเลือกบุคคลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักศึกษาทุกวิชาเอกมีความสัมพันธ์กันอยู่ในช่วง .0954 ถึง .5698 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งวิชาเอก วิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์สูงสุดและวิชา เอกสังคมศึกษามีความสัมพันธ์ต่ำสุด

รัฐพันธ์ กาญจนรังสรรค์ (2522 : 41-66) ได้ศึกษาตัวแปรที่กีดกันการใช้ ทำนายสัมฤทธิ์ผลของนิสิตพลศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร จำนวนนิสิต 320 คน โดยใช้คะแนนทดสอบสมรรถภาพ คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย และคะแนนบุคลิกภาพ คำนวณความต้องการ 15 คำน เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า คะแนนทดสอบสมรรถภาพสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ของนิสิตปีที่ 3 คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .622 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คะแนนทดสอบสมรรถภาพร่วมกับคะแนนบุคลิกภาพสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้โดยค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .815 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ทองวิชาการ ทบวงมหาวิทยาลัย (2527 : 39) ได้วิเคราะห์แบบสอบคัดเลือกวิชาความถนัดทางวิศวกรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2525 และวิเคราะห์ตัวทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิศวกรรมศาสตร์ ปรากฏว่าคะแนนสอบคัดเลือกวิชาต่าง ๆ เป็น ตัวทำนาย 9 ตัว สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิศวกรรมศาสตร์ของนิสิตคณะ วิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง ตัวทำนายกับตัวเกณฑ์มีค่าเป็น .3714 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการทำนายผลการศึกษาในต่างประเทศ

วอลเลซ (Wallace 1951 : 587-597) ศึกษาประสิทธิภาพของแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลและแบบทดสอบความถนัดรวม 8 ฉบับ ที่ใช้สอบคัดเลือกนิสิตเข้ามหาวิทยาลัยมิชิแกน ปี ค.ศ.1947 โดยหาค่าสหสัมพันธ์ด้วยวิธี Doolittle จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 323 คน พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างเกรดเฉลี่ยในภาคเรียนแรกกับคะแนนจากแบบทดสอบทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ .554

แชพเพล (Chappell, et al. 1954 : 724-725) ศึกษาการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชายชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมิสซูรี ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มด้วยแบบสอบคัดเลือก 4 ฉบับ ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างแบบสอบคัดเลือกแต่ละฉบับกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 กลุ่ม มีค่าต่ำสุดเท่ากับ .441 และค่าสูงสุดเป็น .557

ฟรานซ์ เควิส และการ์เซีย (Franz, Davis and Garcia 1958 : 841-844) ได้ศึกษาการทำนายผลการเรียนในวิทยาลัยแห่งรัฐ 16 แห่งในรัฐจอร์เจีย โดยใช้คะแนนสอบความถนัดทางด้านภาษา คณิตศาสตร์ และคะแนนเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยมเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยปีแรกของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ผลปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างวิชาสอบคัดเลือกกับคะแนนเฉลี่ยปีแรกของนักศึกษาชายและหญิงมีค่าอยู่ระหว่าง .57 ถึง .70 และ .42 ถึง .77 ตามลำดับ

คิง นอร์เรล และ แอนเคอร์สัน (King, Norrell and Erlandson 1959 : 649) ได้ศึกษาการทำนายเกรดเฉลี่ยภาคเรียนแรกของนักศึกษาวិชาเอก การจัดการปกครองสันติบาลของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิชิแกน โดยใช้แบบทดสอบคัดเลือกเป็นตัวทำนาย แบบทดสอบมี 5 ฉบับ แบ่งออกเป็น 37 แบบสอบย่อย โดยใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 114 คน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบคัดเลือกกับ เกรดเฉลี่ยภาคเรียนแรกมีค่าเท่ากับ .56 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สพอลคิง (Spaulding 1959 : 627 - 628) ศึกษาการทำนาย
เกรดเฉลี่ยในวิทยาลัยสตรี โดยใช้แบบทดสอบความถนัดทางการเรียน 3 ฉบับ ซึ่งแต่ละ
ฉบับจะวัดความถนัดทางการเรียนในแต่ละด้านมาเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ย ปีการศึกษา
แรกของนักศึกษาจำนวน 208 คน ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนน
สอบวัดความถนัดทางการเรียน กับ คะแนนเฉลี่ยในปีการศึกษาแรก มีค่าอยู่ระหว่าง .520
ถึง .633

พี. สแกนเนล (P. Scannell 1960 : 130-134) ได้ศึกษาการทำนาย
ความสำเร็จทางการศึกษาในระดับวิทยาลัย จากผลการเรียนในระดับประถมศึกษา และ
ระดับมัธยมศึกษา โดยจำแนกความสำเร็จทางการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ความสำเร็จ
ทางการศึกษาในปีที่ 1 และความสำเร็จทางการศึกษาตลอด 4 ปี พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนเฉลี่ย ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา กับ คะแนน
เฉลี่ยในปีแรก และตลอด 4 ปีมีค่าเท่ากับ .634 และ .534 ตามลำดับ

ลอง มาร์แชล (Long, Marshall 1960 : 1100) ได้ศึกษาเรื่องการ
พยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนอร์ฟอล์ก โดยใช้
คะแนนเฉลี่ยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คะแนนจากแบบทดสอบภาษาอังกฤษ และคะแนน
เฉลี่ยการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนชั้นปีที่ 1
ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถทำนายความสำเร็จในการเรียน
ชั้นมหาวิทยาลัยได้ดีที่สุดโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .60

จากการศึกษาค้นคว้าในเรื่องการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคงได้กล่าวมาแล้ว
แล้ว จะพบว่าโดยส่วนใหญ่คะแนนของวิชาสอบคัดเลือกมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำคะแนนสอบคัดเลือกในวิชาต่าง ๆ มาทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย